

ת"פ 28694/07/11 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד אליצור חושן טרבס

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 28694-07-11 מדינת ישראל נ' טרבס

בפני
בעניין: כב' השופט אביב שרון
מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד רונית בירס
נגד
אליצור חושן טרבס

ע"י ב"כ עו"ד אסנת בכר

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית, וכפועל יוצא מכך בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, בניגוד לסעיף 186(א)+(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. על פי העובדות, ביום 3.1.11 סמוך לשעה 10:15 בבית משפט השלום בנתניה, במהלך בידוק בטחוני אשר נערך על ידי מאבטח בית המשפט, החזיק הנאשם בנעלו אולר מבלי להניח כי החזיקו למטרה כשרה.
3. ביום 13.12.13, הורשע הנאשם על פי הודאתו, על ידי כב' הש' קרשן, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן. כפי שהוסכם בין הצדדים נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, אשר במסגרתו, לבקשת ההגנה, תיבחן שאלת ביטול הרשעתו. ואולם, ביום 28.7.14, ולאחר קבלת תסקיר קצין המבחן, חזר בו הנאשם מהודאתו, זאת על פי רשות שניתנה לו מאת בית המשפט, והתיק נקבע לשמיעת הראיות בפניי ליום 28.12.14.
- בבוקר הדיון, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם והורשע בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן בשנית והטיעונים לעונש נשמעו באותו היום, ובהתבסס על תסקיר שרות המבחן שהוכן זה מכבר.
- במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם חודש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה.

תסקיר שרות המבחן

עמוד 1

4. מתסקיר שרות המבחן עולה כי הנאשם כבן 63 שנים, גרוש ואב לשניים בשנות העשרים לחייהם. בעת עריכת התסקיר (אפריל 2014) לא עבד הנאשם. הנאשם שירת בצבא בסיירת "חרוב", ולאחר מכן כקצין בקבע. הנאשם עבר הכשרה כמנהל חשבונות ועסק בתחום זה בארצות הברית משך כעשור. עוד השלים לימודי תעודה בתחום המלונאות וניהול. בשנת 1990 שב הנאשם ארצה, זאת לאחר שהתגרש מאשתו בארצות הברית כשבניו נותרים עמה. הנאשם עסק בארץ בתחום המלונאות כקניין ומנהל רכש. כמו כן, התנדב לשרת במילואים ואף ביצע בהתנדבות ימי מילואים רבים עד שנת 1999. בשנים האחרונות הועסק הנאשם בעיקר בתחום השמירה והבטחון ואולם, כאמור, בחצי השנה שקדמה להכנת התסקיר, היה הנאשם מובטל.

הנאשם נעדר עבר פלילי ואין לחובתו תיקים פתוחים.

בהתייחסו לביצוע העבירה, **התקשה הנאשם להסביר את התנהגותו או את המניעים שעמדו בבסיס ביצועה, זולת להביע צער וחרטה.** השרות התרשם מאדם בעל עמדות נוקשות וחשדן מאוד. נטייתו משליכה גם על יכולתו לעמוד מול גורמי סמכות ומקשה עליו להסתגל למסגרות בהן נדרשת יכולת לגמישות מחשבתית ויכולת לנהל תקשורת יעילה. הנאשם מסר אינפורמציה מצומצמת ונראה מבוהל מדיון בנושאים לגביהם לא היה לו נוח לשוחח.

להערכת שרות המבחן, שקלול נתוניו מלמד כי **הסיכון בו הוא נמצא להיקלע לארועים קונפליקטואליים מכשילים, לרבות עבירות, הינו בינוני, ואולם מידת המסוכנות המתייחסת לחומרת הארועים הקונפליקטואליים הינה נמוכה.** שרות המבחן הביע ספקנות באשר ליכולתו של הנאשם להפיק תועלת מקשר טיפולי כפוי ולא המליץ על העמדתו במבחן.

נוכח חריגותה של העבירה בתפקודו הכללי וכן **הפגיעה הצפויה בהזדמנויות תעסוקתיות**, ציין שרות המבחן שיש מקום **לשקול ביטול ההרשעה בדין** ולהטיל על הנאשם עבודות של 220 שעות.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טענה כי הגם שמדובר בהחזקת אולר - להבדיל מהחזקת סכין - הרי שזהו כלי פוגעני. הסבריו של הנאשם לפיהם הוא לא רצה שיקחו לו את האולר כי בעבר מאבטחים איבדו לו אולר רחוק מלהיות הסבר סביר. הוצג לבית המשפט האולר שנתפס (תע/1). הערכים הנפגעים מביצוע העבירה הם פגיעה בשלום הציבור ובטחונו ושלמות גופו. קיים צורך למגר את התופעה שבהחזקת כלים פוגעניים. לענין ביטול ההרשעה, טענה ב"כ המאשימה כי אמנם שרות המבחן המליץ לשקול זאת, אולם הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטית וממשית בתעסוקתו, כמתחייב על פי הפסיקה. התובעת טענה כי אין לזקוף את התמשכות ההליך לחובת התביעה שכן הנאשם החליף ייצוג מספר פעמים, חזר בו מהודאתו ובכך גרם להתמשכות ההליכים. בהמשך, הפנתה התובעת להשתלשלות דברי הנאשם למן עיכובו ועד לגביית ההודעה בתחנת המשטרה (עמ' 12).

לפיכך, עתרה התובעת להשית על הנאשם חודש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שרות לצד מאסר על תנאי וקנס.

6. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שמדובר באולר שהינו חלק ממתקן שהפונקציות הנוספות שלו הן פותחן של קופסאות שימורים וחולץ פקקים של בקבוקי יין. הסכין, שאורך להבה הוא 6.5 ס"מ, משמש אותו לאכילה ושתיה במסגרת עבודתו. עוד הוסיפה כי בדרך כלל הנאשם מחזיק את האולר כשהוא סגור במתקן ומחובר למחזיק המפתחות

שלו עם טבעת. לדבריה, כשהגיע הנאשם לבית המשפט נזכר כי בעבר, משהגיע למוסדות ציבור, אמרו לו המאבטחים להשאיר את האולר אצלם ולא החזירו לו אותו. משכך, ומשחשש הנאשם להפקיד את האולר אצל המאבטחים, החליט להסליקו בין הגרב לנעל. ב"כ הנאשם טענה שהנאשם הגיע לבית המשפט למזכירות ההוצאה לפועל ולא היה לו דיון משפטי באותו היום.

לדבריה, למרות שהמשטרה העמידה את הנאשם על זכותו להיות מיוצג על ידי עורך דין, הוא חשב שיצטרך לשלם שכר טירחה. לכן, ויתר על זכותו להיות מיוצג ובחר שלא לדבר במהלך החקירה.

ב"כ הנאשם טענה שכיום עובד הנאשם בחברת אבטחה ואף הציגה תלוש שכר ממנו עולה כי הנאשם החל לעבוד בחברה מחודש אוגוסט 2014. לדבריה, הרשעתו בדין תפגע באפשרות המשך העסקתו על ידי חברת האבטחה, אם כי לא הוצגה על ידה ראיה שכזו.

הסנגורית הפנתה לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי וכי מידת המסוכנות שלו נמוכה. עוד הפנתה לאמור בתסקיר שרות המבחן ולפסיקה התומכת בטענתה.

7. הנאשם בדברו האחרון אמר "אני מסכים שיש פה סימן שאלה לגבי הסיבה שהתבצע האקט הזה על ידי" (עמ' 14, ש' 14). עוד טען כי בעבר נלקח ממנו אולר דומה בבידוק בקניון ולא הוחזר לו על אף שביקש את האולר חזרה. לדבריו, למרות שהוצע לו להתלונן אצל קצין הבטחון הוא לא עשה כן. הנאשם הודה כי כשהגיע לבית המשפט לא שקל "שבעצם זה לא קניון, זה מקום הרבה יותר חמור" (עמ' 14, ש' 19). לדבריו, הגיע באותו יום לקבל מידע מהמזכירות, אך לא זכר איזו מזכירות. משנשאל הנאשם אם בעבודתו הנוכחית בחברת האבטחה יש אפשרות לעבודה ללא נשק, השיב כי קיימת אפשרות כזו, אם כי ההיצע של אתרי האבטחה מצומצמים יותר והעדיפות היא למאבטחים עם נשק. הנאשם הגיש לעיוני מכתב שכתב (נע' 1) בו ציין כי שירת 4 שנים בצנחנים, כי הוא התגורר שנים רבות בארצות הברית ובארופה, שירת במילואים עד גיל 53 ואף אחז נשק ברשיון ובחמש שנים האחרונות עסק בעבודות מזדמנות ובחברות אבטחה.

דין והכרעה

8. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדינו, ואילו החריג הוא הימנעות מהרשעה. כך נקבע כי:

"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית-המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה. ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ובתי המשפט אינם נוהגים לראות בחרטה בלבד עילה ליצירתה של הבחנה בין פלוני לפלמוני שעבר אותה עבירה בנסיבות דומות" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל).

עוד נאמר בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים". בין השיקולים שיביא בית המשפט בחשבון בשוקלו להימנע מהרשעה ניתן להביא את אלה: (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (הלכת כתב).

דברים אלה חודדו על-ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 9262/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004) שם נאמר כי "המנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר".

נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. נאמר בפסיקה כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים" (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13)).

נסיבות ביצוע העבירה - האם מאפשרות שקילת ביטול ההרשעה?

9. קודם אכנס לגופם של דברים מצאתי להעיר כי במסגרת הטענות לעונש, טענה ב"כ הנאשם כי האולר "זה משהו שמלווה אותו בעבודה, לפתיחת יין וקופסאות שימורים" (עמ' 12, ש' 9) וכי "אמנם יש את הסכין הקטנטן, אך בעיקר לשימוש לאכילה ושתיה בזמן העבודה שלו" (עמ' 12, ש' 16) ומכך השתמע כאילו החזקת האולר היתה למטרה כשרה. ואולם, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן בשנית, ובכך אישר, למעשה, כי החזקת הקבועה בסעיף 186(ב) לחוק העונשין ("חזקה היא כי החזקת אולר הנה למטרה כשרה") לא מתקיימת בעניינו.

עוד מצאתי להעיר, כי טענות עובדתיות של סניגור אינם תחליף לראייה ולעדויות של הנאשם, והם חסרי כל משמעות. "בית המשפט אינו יכול לקבל מפי הסניגור טענות עובדתיות שזיכרון לא בא בחומר הראיות, לא כל שכן לבסס עליהן החלטה כלשהי" (ע"פ (ת"א) 70264/99, מדינת ישראל נ' בן נעים (20.8.99); רע"פ 7623/99 בן נעים נ' מדינת ישראל (24.11.99)).

בעניינו הובהר, כי הנאשם לא מסר כל גירסה לגבי נסיבות החזקת האולר, השימוש שעושה בו דרך כלל והשימוש הקונקרטי שהתכוון לעשות בו ביום הארוע. נהפוך הוא. במהלך הטענות לעונש, הקריאה התובעת, בהסכמת ב"כ הנאשם, את תגובותיו של הנאשם לארוע לאחר עיכובו.

הובהר כי מדו"ח העיכוב של משמר בתי המשפט עולה כי משנשאל הנאשם למה הגיע עם סכין בנעל, אמר שהוא רצה להכניס אותו לבית המשפט (עמ' 12, ש' 29);

מדו"ח הפעולה של השוטר שהגיע למקום עולה כי הנאשם אמר לשוטר שהוא מצטער ועשה טעות וכי לא רצה שיקחו ממנו את הסכין (עמ' 12, ש' 31);

מדו"ח העיכוב עולה כי הנאשם שב ואמר שהוא מצטער ושעשה טעות וכי לא רצה שיקחו לו את האולר (עמ' 13, ש' 1);

במזכר טרם החקירה אמר הנאשם שלא הפקיד את הסכין כי בעבר מאבטחים איבדו לו סכין וכי הוא משתמש בפותחן של האולר לשימושים שונים (עמ' 13, ש' 2).

בחקירתו במשטרה בחר הנאשם שלא לשתף פעולה ושתק (עמ' 12, ש' 25).

גם בדברו האחרון בבית המשפט, לא סיפר הנאשם על מטרת החזקת האולר והשימושים הקונקרטיים שעושה בו, והסכים, כאמור, שאכן קיים "סימן שאלה לגבי הסיבה שהתבצע האקט הזה" על ידו.

10. העונש הקבוע בצידה של עבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, שהינה עבירה מסוג פשע, עומד על 5 שנות מאסר. בכך יש ללמד על החומרה הרבה שמייחס המחוקק להתנהגות זו. ברע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09) הודגש:

"....פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכנים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות" (סעיף 17 לחוות דעתה של כב' הש' נאור).

עיננו הרואות, כי בין יתר תכליותיו של סעיף 186 לחוק העונשין, מניעת התלקחות, השתלבות והתפרצות אלימה, כאשר ידיעתו של אדם שברשותו סכין (או אולר), עלולה להביא לשימוש בה או לאיום בשימוש בה, בחינת **"סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה"** (ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.04)).

11. טוענת ההגנה כי המקום אליו ניסה הנאשם להכניס את האולר - מבנה בית המשפט - אינו מופיע בתוספת לחוק העונשין כמוסד שבו לא חלה "חזקת המטרה הכשרה" הקבועה בסעיף 186(ב) לחוק ועל כן, אין המדובר בנסיבה מחמירה.

אכן, עיון בסעיף 186(ב) מעלה כי המחוקק קבע חזקה לפיה "החזקת אולר הנה למטרה כשרה". המחוקק קבע שחזקה זו לא תחול על החזקת אולר במוסדות חינוך או במקומות אחרים המפורטים בתוספת, או בסמוך אליהם. רשימת המקומות בתוספת כוללת מוסדות חינוך (גני ילדים, בתי ספר, מוסד להשכלה גבוהה, מרכזי תרבות וספורט וכל מוסד אחר שבו ניתן חינוך); בתי אוכל; מועדון או דיסקוטק; מקום בו נערכים משחקים באמצעות מכונות, משחקי ביליארד, קלפים וכיוצא באלה; מגרשי ספורט ואצטדיונים; מקום בו נערכים מופעי תיאטרון, קולנוע, מוסיקה, מחול וכיוצא באלה.

"בית המשפט" אינו מופיע בתוספת לחוק כמקום שחזקה על המחזיק בו אולר, שהחזיקו למטרה לא כשרה. ואולם, כמפורט לעיל, לאור הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן בשנית, שוב לא עומדת לנאשם "חזקת הכשרות" הנזכרת בסעיף 186(ב) לחוק.

12. ועוד בענין זה - אמנם "בית המשפט" לא מופיע בתוספת לחוק, כמפורט לעיל, אך המחוקק ראה לייחד עבירה מיוחדת ל"נושא נשק, או נושא ללא הסבר סביר כלי או חומר פוגעניים אחרים, בבנין של בית משפט או בית דין, או במקום אחר שבו מתקיימים הליכים שיפוטניים" (סעיף 256(א) לחוק העונשין) ודינו של מפר הוראת חוק זו - מאסר שנתיים. אין ספק כי אולר בא בגדר "כלי או חומר פוגעניים אחרים" ויוצר פוטנציאל סיכון. עבירה זו, אף אם לא יוחסה לנאשם בכתב האישום, מצביעה אף היא על התייחסותו המחמירה של המחוקק להתנהגות במסגרתה מחזיק אדם כלי פוגעני בתוך כתלי בית המשפט.

13. בית המשפט הוא מקום בו מתנהלים הליכים שיפוטניים ושוהים בו קהלים רבים ומגוונים - שופטים, עורכי דין, עוזרים משפטיים, מתמחים, קלדנים, עובדי מנהלה ומזכירות, נאשמים, בעלי דין בהליכים אזרחיים, עדים, חייבים שננקטים כנגדם הליכי הוצאה לפועל ועוד.

בית המשפט הוא מקום שלא אחת מתלבים בו היצרים ומוחצנים בו הרגשות. לעיתים אלה רגשות של שמחה והתרגשות, לעיתים אלה רגשות של עצב וכעס. התלהטות רוחות עשויה להתרחש בתוך אולמות הדיונים, ועשויה אף להתרחש במסדרונות בית המשפט או בעת קבלת שרות מהמזכירות השונות, כפי שטען הנאשם שבא לברר מידע אצלן. ובמקום רווי יצרים ורגשות, כאמור - החזקת אולר, כשהוא מוסלק בתוך הנעל, מגבירה סיכון ויוצרת פוטנציאל לשליפתו ולשימוש בו.

על רקע זאת, ברי כי אין להקל עם אלה המנסים להכניס אל תוך בתי המשפט סכינים, אולרים ויתר כלים פוגעניים.

14. עוד מצאתי להדגיש, כי כעולה מתסקיר שרות המבחן ומדברי הנאשם בפניי, הנאשם עובד בתחום האבטחה. דווקא כאיש אבטחה, עולה ומתחדדת הבעייתיות שבהתנהגות הנאשם עת ניסה להערים על מאבטחי בית המשפט ולהכניס אולר למתחם בית המשפט תוך שהוא מסליק אותו בנעלו. חזקה על הנאשם, כמאבטח, שהוא יודע ומכיר את הסיכונים הפוטנציאליים העלולים להתממש כתוצאה מהחזקת אולר כאמור - סיכונים שכמאבטח הוא עצמו אמור למונעם ולהיות רגיש אליהם.

15. כאשר אלה הם פני הדברים, לא שוכנעתי כי סוג העבירה, בנסיבות המקרה המסוים שבפניי, מאפשר לוותר על

ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. דברים אלה מקבלים משנה תוקף על רקע האמור בתסקיר והתרשמות שרות המבחן לפיה הנאשם התקשה להסביר את התנהגותו או את המניעים שעמדו בבסיס ביצועה, זולת הבעת צער וחרטה; כי הנאשם הינו אדם בעל עמדות נוקשות וחשדן מאוד; וכי הסיכון בו הוא נמצא להיקלע לארועים קונפליקטואליים מכשילים, לרבות עבירות, הינו בינוני.

16. בבחינת למעלה מן הנדרש אציין, כי גם אם הייתי משתכנע כי סוג העבירה, על נסיבות ביצועה, מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, הרי שלא הוכח בפניי שייגרם לנאשם **נזק מוחשי-קונקרטי כתוצאה מההרשעה** - מדברי הנאשם עולה כי לאחרונה הוא שב לעבוד בתחום האבטחה (ראה תלוש שכר נע/2) וכי "בחברה הנוכחית יש אפשרות לעבודה בלי נשק, אבל מבחינת היצע של אתרים ההיצע הרבה יותר מצומצם ויש עדיפות למאבטחים עם נשק" (עמ' 14, ש' 27); הסנגורית אישרה כי אין בידה מכתב התומך בהנחה לפיה הרשעה בדין תיפגע בהמשך העסקתו של הנאשם; ושרות המבחן דיבר על פגיעה צפויה "בהזדמנויות תעסוקתיות".

בנסיבות אלה, ממילא לא הוכחה די צרכה הטענה כי צפוי לנאשם נזק מוחשי וקונקרטי כתוצאה מההרשעה או נזק כזה המצדיק שקילת ביטול ההרשעה.

17. ב"כ הנאשם הגישה לעיוני פסיקה התומכת, לטענתה, בעתירתה לביטול ההרשעה. ואולם עיון בפסקי הדין אליה הפנתה הסנגורית מעלה כי אין הנדון דומה לראיה - לא מבחינת מהות המעשה ולא מבחינת מיהות העושה:

- ברע"פ 3446/10 **עבד אלחלים נ' מדינת ישראל** (6.4.11) אמנם ביטל בית המשפט העליון הרשעתו של מבקש אשר החזיק אגרופן ברכבו, אך הוא קבע שהוא עושה כן היות שמדובר בצעיר (יליד שנת 1988) שהשתלב במסלול של לימודים טכנולוגיים, הנמצא בראשית דרכו בחיים, ועל כן נזקה של ההרשעה עלול להיות רב. עוד ציין בית המשפט העליון כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי "נעדר הנמקה של ממש" ועל כן, לא ברור מדוע ראה צורך להתערב בפסק דינה של הערכאה הדיונית.

- בעפ"ג (מחוזי מרכז) 28996-03-11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, דובר במערער שהחזיק בסכין מתחת למושב הרכב בו נהג. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המערער וביטל את הרשעתו, בשל נתונים חריגים ויוצאי דופן, ובהם - החזקת הסכין שהיוותה חלק מאוסף סכינים שהיה ברשותו; הנזק המשמעותי הצפוי לעיסוקו כבעל עסק פרטי כטכנאי מיזוג אוויר; העובדה שהרשעתו תימנע ממנו לבצע עבודות עבור מזמינים בשל הצורך בתעודת יושר שניתנת רק לחסרי עבר פלילי (צורפו אישורים); הנזק שייגרם לו ולבני משפחתו הוא נזק חמור והרשעתו תיפגע בפרנסתו פגיעה לא מידתית.

- בת"פ (כ"ס) 51799-12-10 **מדינת ישראל נ' זגדון**, דובר בנאשם שהחזיק ברכבו, במחסום חוצה שומרון, סכין לשם הגנה עצמית. הנאשם קיבל את הסכין כתשורה לרגל שחרורו מצה"ל. בית המשפט נמנע מלהרשיעו לאור היעדר עבר פלילי, הודאה באשמה, חרטה כנה וסיכוי נמוך להישנות העבירה מצידו. כמו כן, צוין כי חרף העובדה שלא הוצגה בפני בית המשפט פגיעה קונקרטיה בעתידו של הנאשם בעקבות ההרשעה, הרי ברור כי הרשעה תצמצם את אפשרויות תעסוקתו בעתיד.

אמנם המדינה לא הגישה ערעור על גזר דין זה ואולם נסיבות ביצוע העבירה בתיק זה שונות בתכלית מנסיבות ביצוע העבירה בתיקנו, בו מדובר על נסיון הכנסת אולר לתוך מתחם בית המשפט כשהאולר מוסלק בתוך הנעל.

עוד יצוין, כי מדובר בגזר דין של בית משפט השלום אשר כידוע אינו מהווה תקדים מחייב.

18. בית המשפט העליון שב וחייד את הכלל לפיו יש להרשיע נאשם שהוכח כי ביצע עבירה, תוך שהוא מתייחס באופן ספציפי לעבירה של החזקת סכין שלא כדין -

א. ברע"פ 4079/10, **ג'בשה נ' מדינת ישראל**, דובר במבקש צעיר אשר הודה כי החזיק סכין בחגורתו. בית משפט השלום נעתר לבקשתו ונמנע מלהרשיעו בדין. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל והוא הורשע. בדחותו את בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש, קבע בית המשפט העליון: **"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל ואילו חריג שבחריגים לכלל זה מותר בידי בית המשפט סמכות להימנע מהרשעה במקרים יוצאי דופן"**. ובעניינו הפרטני של המבקש נאמר: **"המבקש לא הוכיח כי ייגרם לו נזק קונקרטי חמור ובלתי הפיך כתוצאה מהרשעתו. ונסיבותיו האישיות אף נשקלו בקביעת עונשו. אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. מנגד, עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחית בכלל... סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'כוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים"**.

ב. ברע"פ 1490/12, **אבו גוש נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור שהגיש מבקש צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה בהחזקת אגרופן בכניסה לתחנה המרכזית בירושלים לצרכי הגנה, והותיר את הרשעתו על כנה, כשהוא מביע תקווה שהרשעתו בדין לא תפגע בהמשך העסקתו של המבקש.

ג. ברע"פ 4200/12, **אבו זניד נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור שהגיש מבקש צעיר, נעדר עבר פלילי, שהודה בהחזקת סכין למטרה לא כשרה, ואשר בית משפט השלום קבע לגביה שהיא "חלק מאבזם חגורתו של המבקש", והותיר את הרשעתו על כנה.

19. לאור האמור לעיל, אני דוחה את בקשת ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם בדין.

20. לאור נסיבות ביצוע העבירה, כמפורט לעיל, כאשר מדובר בנסיון להכניס אולר למתחם בית המשפט, תוך הסלקתו בנעל, על פוטנציאל הסיכון הרב הגלום במעשה זה ועל רקע העובדה כי במתחם בית המשפט עסקינן, על הרגישויות הרבות הנגזרות מאופי המקום ומקהל היעד הנכנס בשעריו - אני קובע כי **מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירה הוא בין ענישה צופת פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר, לצד קנס כספי**. עוד אני קובע כי אין עילה לסטות ממתחם העונש הראוי לקולא (מטעמי שיקום) או לחומרא.

21. בשקילת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הבאתי בחשבון, כנזכר לעיל, את גילו של הנאשם (כבן 64

שנים, יליד 1950); היותו נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא; הודאתו, חרטתו והחסכון בזמן שיפוטי; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, כ-4 שנים, והעובדה שמאז לא נפתחו לנאשם תיקים פליליים חדשים; האמור בתסקיר שרות המבחן, לרבות הערכת השרות כי הסיכון בו נמצא הנאשם להיקלע לארועים קונפליקטואליים מכשילים, לרבות עבירות, הינו בינוני; והמלצת שרות המבחן, שגם אם לא אאמץ אותה כלשונה, הרי ודאי שאתחשב בה.

22. לאור זאת, לא ייקבע עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם אותו קבעתי.

בקשת התביעה להטלת חודש מאסר לריצוי בעבודות שרות אינה מופרכת ואולם, השתכנעתי כי הפתיחה בחקירה פלילית בעניינו של הנאשם, לרבות ההליכים המשפטיים שבאו בעקבותיה, היה בהם כדי לחדד אצל הנאשם את חומרת המעשה ובכך השיגו חלק ממטרות הענישה. בנסיבות אלה, ניתן להסתפק בהטלת עבודות של"צ בהיקף מצומצם מזה עליו המליץ שרות המבחן, מאסר על תנאי וקנס כספי.

23. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 120 שעות של"צ על פי תכנית שיגבש שרות המבחן.

שרות המבחן מתבקש לדווח לבית המשפט עם סיום עבודות השל"צ.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לסעיפים 186 ו-256(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ג. קנס כספי בסך 750 ₪ או 8 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 18.3.15.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לשרות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ה, 18 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רובינשטיין, הנאשם ובאת כוחו.